

MARION VAN DE
COOLWIJK

THRILLER

Rust
zacht

Mangelvrouw

DE CRIME COMPAGNIE

PROLOOG

De stilte was oorverdovend. Vogels stopten met kwetteren alsof ze voelden dat er iets niet klopte. Bette vouwde haar handen en zocht steun met haar pumps op het grindpad. Niets verstoorde de rust. Zelfs de medewerker van de begraafplaats stond onbeweeglijk. Zijn handen gevouwen en zijn hoofd eerbiedig gebogen met een starre focus op de kist. Als een raaf die zo kon aanvallen.

Bette schraapte haar keel. 'Dag Lucas.'

Zijn naam galmden na in haar hoofd en verjoeg de beklemmende stilte van Begraafplaats Zuid. Het kleine beetje schuldgevoel dat ze nog had, knaagde zich dieper weg in haar ziel. In gedachten zag ze zijn zwetende gezicht voor zich. Zijn fletse ogen die haar aankeken, doordringend, alsof hij het wist. Alsof hij het al die tijd geweten had; het lijdzaam had laten gebeuren. De slappeling!

'Ik zal je missen.' Ze hoefde niet hard te praten. Ze waren de enigen. De raaf en zij. Lucas had al jaren geen naaste familie meer. En van de weinige vrienden, kennissen en collega's die hij had, had niemand zich verzet tegen haar verzoek om het afscheid in stilte te laten verlopen. Ze vonden het klaarblijkelijk wel makkelijk zo. De bloemen en kransen stonden symbool voor hun medeleven, terwijl zij zelf verder konden gaan met hun eigen drukke bestaan.

Bette staaarde naar de kist. Het liefst had ze Lucas gecremeerd, maar ze wist dat hij daar erg op tegen was en wilde niet het risico lopen dat er argwaan ontstond bij bekenden. Zijn laatste wens moest ze respecteren en deze begraafplaats voldeed aan al zijn eisen. Ruim, rustig en vooral op stand.

Ze hief haar hand en de raaf bewoog. Zoals afgesproken klonk de

stem van Freddie Mercury vanuit een kleine speaker die naast het graf was opgesteld.

'It's a beautiful day...'

Ze genoot van de rauwe klanken en het unieke gitaargeluid van Queen. Dit was het einde, letterlijk en figuurlijk. Een prachtige dag... duidelijker had ze het niet kunnen beschrijven. Een dag om af te sluiten wat eens was en te beginnen aan wat ging komen. Niemand hield haar meer tegen. Lucas was eindelijk dood!

'And no-one's gonna stop me now...'

Haar hart bonkte. Het liefst wilde ze nu wegrennen, naar huis... naar de warmte en liefde waar ze al zo lang naar verlangde. Maar ze beheerste zich. Ze was perfectionist genoeg om te weten dat ze de rol van treurende weduwe nog even vol moest houden. Onhoorbaar voor de raaf in zijn zwarte pandjesjas neuriede Bette mee met de muziek.

Lucas haatte Queen. 'Geen Queen of andere poprotzooi in mijn huis!' Hoe vaak had hij dat gezegd? Ze was de tel kwijtgeraakt. Lucas was de baas. En niet alleen over de muziek die in hun huis te horen was. Lucas besliste alles. Wat ze at, hoe ze zich kleepte, hoe ze zich opmaakte, of liever gezegd hoe ze zich niet opmaakte, hoe laat ze naar bed ging, met wie ze omging.

'Sometimes I feel so sad, so sad, so bad...'

Ze had het laten gebeuren. Keer op keer, dag in dag uit. Totdat ze niet beter meer wist en met hem trouwde. Op een vreemde manier voelde dat veilig. Niet zelf hoeven nadenken. Ze wilde maar al te graag met hem trouwen. Zij had niets, was niets. Bette voelde de pijn nog steeds.

'Jij bent niets!' Drie woorden die haar hele jeugd symboliseerden.

Hoe vaak had ze ze gehoord? Dag in dag uit, als een mantra die ze niet meer uit haar hoofd kreeg. En ze was het gaan geloven. Het had zich naar binnen gevreten en haar ziel veroverd. Al vrij jong kreeg ze door dat ze de leegte kon verbergen onder een dikke laag make-up en stoer gedrag. Ze blowde om niet te hoeven voelen, ze dronk om te vergeten. En elke man mocht haar leegte vullen. Nog geen twintig en een leven zonder uitzicht.

‘It’s hopeless, so hopeless to even try...’

En toen ontmoette ze Lucas. De prins op het witte paard die haar meenam naar zijn wereld en haar vertelde hoe mooi ze was. De eerste man die van haar hield. Met heel zijn hart. Dat zei hij. O, wat voelde dat goed. Ze adoreerde, geloofde en volgde hem. Wat had ze te verliezen?

Lucas had grootse plannen met haar. Maar dat vroeg wel om enige correctie. Ze vertrouwde hem en liet het toe. Nieuwe kleding, een nieuw kapsel, neuscorrectie, tattoooverwijdering, massages, manicure. Alles kon. Alles moest.

Dat een ingehuurd visagiste uit de prehistorie haar kwam vertellen hoe ze zich zo subtiel mogelijk kon opmaken was minder leuk, maar ze wilde niet zeuren. Weg gingen haar felgekleurde lipsticks en mascara’s. Wat overbleef mocht de naam make-up niet dragen, vond ze zelf, maar voor Lucas deed ze alles. Ze genoot. Haar spiegelbeeld veranderde. Zij veranderde. De leegte verdween en daarmee de pijn.

‘The sun is shining...’

Lucas hield niet van half werk. Ze kreeg les in etiquette, volgde spraakles, en een houdingsconsulent bracht haar de adellijke uitstraling bij. En al snel dronk ze thee en sherry in de hoogste kringen van Den Haag. Ze hoorde erbij. Bette hoorde erbij.

Ze voelde zich het spreekwoordelijke prinsesje toen ze met hem

trouwde en kon maar moeilijk geloven dat Lucas van Maanen, de rijke, knappe zakenman uit Amsterdam, haar had verkozen tot zijn vrouw. Zijn woorden bij het altaar maakten haar blij. 'Je bent van mij en ik laat je nooit meer gaan.'

'I feel good. I feel right...'

De laatste klanken van Queen ebden weg. Bette realiseerde zich maar al te goed dat Lucas zijn woorden had waargemaakt. Al die jaren had ze zich geconformeerd aan zijn wensen, zijn voorkeur, zijn wereld. Ze was steeds verder verstrikt geraakt in zijn wensenpatroon.

'Mijn Bette,' waren zijn geijkte woorden als hij haar voorstelde aan weer een lading duffe zakenrelaties. Ze haatte dat woordje 'mijn'. Alles was altijd van hem. Het was zijn huis, zijn auto, zijn keuken, zijn kantoor... en zijn Bette.

Maar nu was er geen Lucas meer. Het enige dat nog van hem was, waren de houten planken waar hij tussen lag. 'Jouw kist,' mompelde Bette en ze moest een grijns onderdrukken.

'Mevrouw Van Maanen?' De begrafenisondernemer keek haar vragend aan.

Ze bukte, raapte wat zand op en wierp dat op de kist. Het suizen in haar hoofd stopte en ze voelde een lichte tinteling door haar lichaam stromen. Met haar blik strak op de kist gericht liep ze achteruit. Het grind knerpte.

'Vaarwel, lieve Lucas,' fluisterde ze, goed hoorbaar voor de raaf. Als hij al iets hoorde, dan liet hij het niet blijken. Ze hief haar hand. 'Ik hoop dat je je rust hebt gevonden.'

Ze schrok van het sarcasme in haar stem. Ze voelde het bloed door haar lichaam stromen. Zijn einde was haar begin. Ze wilde springen, dansen, schreeuwen, maar realiseerde zich dat ze nu geen vreugdedans kon maken en deed haar uiterste best haar spieren in bedwang te houden. Langzaam liep ze het grindpad af in de richting van de uitgang.

Heel even beeldde ze zich in dat Lucas haar vanuit zijn kist nastaarde. Haar pas versnelde. Weg van Lucas. Weg van haar oude leven waarin ze zich als een mug voelde, vastgeplakt in een web van verstikkende liefde. De spin was dood. En de mug danste zich los, op zoek naar nieuw bloed. 'Was alles naar wens, mevrouw?' De begrafenisondernemer haalde haar in. Zijn zwarte lange pandjesjas zwaaide zwierig om zijn dunne benen.

'Ja, het was goed zo.' Bette stond stil.

'Dan zal ik u niet langer ophouden.' De man boog licht. 'Veel sterkte.' 'Dank u.' In de verte zag Bette een nieuwe stoet aankomen. Een grijze limousine met verhoogd dak reed stapvoets de oprijlaan van de aula op. Daarachter een lange sliert personenauto's, vol rouwende mensen. Zij wel. Ze sloeg haar jas dicht en liep door het smeedijzeren hek naar de parkeerplaats. Haar hart begon sneller te kloppen. Het was klaar! Ze hadden het gered. Nog even en dan konden ze ieder uur van de dag en de nacht van elkaar genieten. Geen angst meer dat ze betrappt werden. Geen gestolen momenten in de gang, de keuken of de auto. Lucas was weg! Ze kon haar leven leven zoals zij dat wilde. Zonder Lucas, maar met zijn geld. Met een tevreden glimlach op haar gezicht liep ze de parkeerplaats op en zwaaide naar de bestuurder van de blauwe auto die al die tijd had staan wachten. Nog een paar stappen scheidden haar van haar nieuwe leven...